

מה היה קורה אילו...

לחבית השניה והניח את שקית-הכסף ליד כתם צבע ליד החבית. אנשי-המישטרה, שארבו בסביבה, חיכו למכונת מהירה שנהגה יחסוף את הכסף וינסה לברוח במהירות מהמקום. אולם הם לא היו מוכנים לגבר נמוך-הקומה והמגושם שזחל מהשיחים, סחב את השקית ונעלם בדרגה בחשיכה. בטרם התאוששו השוטרים נעלם החוטף, ועימו הכסף. משדר זעיר שהוכנס לשקית, לצד הכסף שסומן בחומר זוהר, הפסיק לשדר אחרי דקות ספורות. שוטרים וכלבים המשיכו לסרוק את האיזור במשך כל הלילה, אך לא מצאו מאומה. רק כאשר נתפס גור, חודשים אחר-כך, בעת שפרט את כספו בבנק, התברר כיצד נמלט מהמישטרה.

חברתו של גור באותם ימים, התגוררה בבית קטן, לא רחוק מהכביש. לאחר שנטל את הכסף מיהר גור להתחבא מתחת לבניין, בחור צר בלדמה. הוא ראה את השוטרים המחפשים אותו עוברים לידו, אבל הם לא השגיחו בו. הוא שכב בסבלנות במחילה במשך שעות רבות עד שראה שהשוטרים עזבו את המקום. אז יצא ממחבואו, נכנס לבית ידידתו ואמר כי הגיע רק בזה הרגע. אם שימעונו הפתיע את המישטרה בתכנון המתוחכם ומלא-הדמיון שלו, הרי גור הפתיע אותם בפשטות ובפרימיטיביות של מעשהו.

★ ★ ★

המישטרה, שלא רצתה להסתבך בהצנחת השלל ממטוס, החליטה בעזרת פסיכולוגים להסיט את שימעונו מתוכניתו הראשונית ולהביא אותו לכך שיפגש עם שטראוס במקום הומה אדם. אז תיכנן שימעונו את התוכנית השניה שלו, בדבר כיכר דיזונגו. גם תוכנית זו לא הייתה פשוטה. כמו בסרטים, אמור היה שטראוס לחכות ליד סלפון של קיוסק, לשיחה שתפנה אותו למקום-היעד. ניתנו לו דקות ספורות להגיע לקפה בסביבה, ולשים את קופסת-הסיגריות, ובה היה הלומים על שולחנו. התיאום היה מדויק, כדי שהסחטן יצליח להגיה, לחטוף את הקופסה ולהיעלם, בטרם יצליחו אנשי-מישטרה להבחין בו.

יתכן ששימעונו היה מצליח בסופו של דבר להימלט גם מכיכר דיזונגו. הוא הכין מראש בריקאדות של תיל בחצרות האחוריות, דרכן חשב לברוח. אולם כאשר קימט בידו את קופסת הסיגריות, וחש שהיא ריקה, נתקף בתיסכול איום. הוא שינה את דרך מנוסתו. שוטרים שהחל וידף אחריו נתקל במשוכת-התיל, נפל ונפצע, אך המשיך לרדוף אחרי הסחטן כשהוא דב דם. השוטרים הצליח לעצור אותו, והשניים החלו במאבק. הצטרפה למאבק שוטרת, ואחריה אחרים, וכולם יחד עצרו את שימעונו. אילו הייתה בידו המישטרה דגימה של טביעות אצבעותיו של שימעונו, ניתן היה לאתר אותו לפני זמן רב. אולם, למרות ששירת בצה"ל, לא נכנסו, כנראה, טביעות-אצבעותיו למאגר של המישטרה. בפרט זה, שכל פושע מתחיל חושב עליו, נכשל דווקא המתכנן הגאוני. הוא שח, או לא ידע, כי אפשר לאתר טביעות-אצבע גם מנייר מיכתבים, והוא השאיר על שניים ממיכתביו את טביעות-אצבעותיו.

אילנה אלף

אילו היה שימעונו נוקט בצעדים כאלה, יתכן שמיכאל שטראוס היה נכנע בקלות ומוסר לו מייד את היהלומים, כדי למנוע סכנה לאנשים נוספים. יתכן ששטראוס היה אף חושש לפנות למישטרה.

הכנסת חרקים למוצרים היה החלק הקל של תוכנית-הסחיטה של שימעונו. בחלק הקשה קבלת השלל - הראה שימעונו דמיון ומקוריות. את הרעיונות נטל בוודאי מסרטים שראה וספרים שקרא. בארצות-הברית היה מיקרה שבו צנח הסחטן בעצמו עם שללו ממטוס שהועמד לרשותו אל לב המידבר ונעלם.

שימעונו ידע היטב כי כסף הוא דבר הניתן לסימון וזיהוי בקלות רבה. על כסף יש מיספרים סידוריים ואפשר לאבק אותו בחומרים זוהרים, הנדבקים ליד למשך ימים רבים. על כן ביקש את שללו ביהלומים בגודל בינוני, שאינם ניתנים לזיהוי.

גם אחרי שפתר את עניין אמצעי-ההתשלום, נותר הקושי של דרך-הנסיגה, מרגע קבלת-השלל. הרעיון הראשון של שימעונו היה להתחבא בשדה, ולאותת משם למטוס. המטוס אמור היה לרדת לגובה של 100 רגל (35 מטרים) ולהצניח את היהלומים לעבר האור המהבהב. שימעונו תיכנן לברוח מהמקום על אופניו. הוא סמך על זה שמקום-ההצנחה היה רחוק מכביש, ומכוניות המישטרה לא יכלו להגיע למקום, בעוד שהוא על אפניו יוכל, בניתיים לברוח ולהסתתר.

ב-1980 הצליח סחטן אחד בישראל לקבל את שלל-הסחיטה ולברוח מהמקום, מבלי להשאיר עקבות. צבי גור, הצעיר שחטף אז את הילד אורון ירדן תמורת כסף, תיכנן דרך מסובכת לקבלת השלל. גור, שידע כי הילד שחטף כבר נרצח, חשש מאוד להיתפס בידי המישטרה. גור ניהל שיחות-סלפון עם מישפחת הילד ודרש שהאב ייצא לדרך לבדו, ויניח את שקית-הכסף במקום מסוים שסומן בכביש השרון. האב נסע על פי ההדרכה, כאשר שוטרים רבים עוקבים אחריו ומאות אחרים מקיפים את האיזור. בחיבת ראשונה על הכביש היה סימן-דרך. החבית בהצטלבות הוד-השרון, הייתה מסומנת בצלב בצבע לבן, אותו צייר גור. גם הכביש היה מסומן בצבע זה. האב המשיך את דרכו

היוכיין שימעונו - החשוד בפרשת-הסחיטה - אינו פושע נחושי-החלטה. אחרת היה מועל אחרת. השאלה היא: אם ינסה מחר פושע אמיתי לחזור על פשע כזה, האם גם אז מובטח כי הציבור מוגן? פושע אמיתי היה פותח את המהלך בהרעלת מוצרים, כדי לגרום מייד לכמה מיקרי-הרעלה סנסציוניים. רק אז, אחרי שנוצרה ההתרגשות, היה מונה בתביעת-הסחיטה. יתכן שאז כבר היה המיפעל נתון במצב כזה של לחץ ופאניקה, עד כי היה נמנע אף מלפנות למישטרה. גם אילו מנה למישטרה, היתה זו פועלת תחת לחץ של היסטריה המונית.

פושע אמיתי לא היה מניח למישטרה להתיש אותו. הוא היה יודע כי בכל מיקרה של איום המוני - כמו במיקרה של חטיפת בני-ערובה - הכלל הראשון של המישטרה הוא להתיש את הפושע, ולהסיט אותו מהתוכנית המקורית שלו. כך פעלה המישטרה גם במיקרה זה.

פושע נחוש היה עומד על מילוי תביעותיו בפעם הראשונה, באמצעות ההצנחה מן המטוס. אילו היו ממעילים טכסיסי-השהייה, היה הפושע מגיב מייד בהרעלת-מוצרים, וכך שם קץ להשהייה.

מצווה הפושע על המטוס להצניח את השלל במקום שומם, עדיין היה צריך להימלט משם. בידי שרותי-ביטחון מודרניים יש אמצעים לאיתור, ויתכן כי בשלב זה היה גם הפושע הקשוח נלכד על-ידי השימוש בכל האמצעים שיש בידי ורעות-הביטחון.

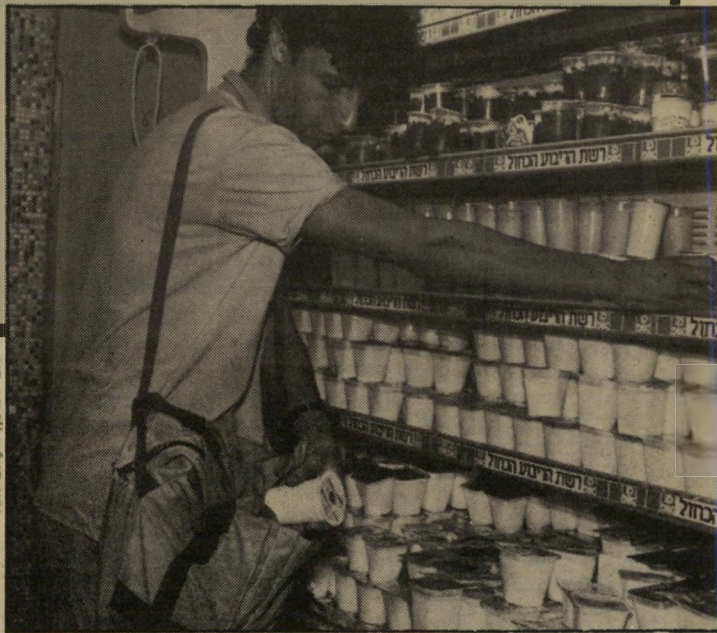
לאור נתונים אלה, יש לבחון את מעשהו של שימעונו, כדי לעמוד על אופיו וכוונותיו האמיתיות, המודעות והבלתי-מודעות.

★ ★ ★

אילו רצה היוכיין שימעונו לפגוע בבני-אדם, יכול היה לנקוט בצעדים הרבה יותר דראסטיים.

להחזיר חרקים ועכברים לצניצנות שמנת וגבינה, יכול היה להזריק רעל למוצרים במרכולים. התוצאה היתה אז מותם של אנשים חפים-מפשע, והיסטריה המונית במדינה.

בארצות-הברית היה מי שהזיק רעל בכמוסות "טיילנול", וכמעט הרים את חברת "ג'ונסון את ג'ונסון" המייצרת את הכמוסות. ביפאן הרעיל אדם ממתקים בחנויות וגרם כמה מיקרי-מוות. בהולנד הורעלו תמוזים על-ידי זריקות-רעל והביאו למחד המוני.

אבי הילד, חיים חזן

גראפולוגית במיקצועי, מכירה הרבה עורכידין. התקשרתי מייד עם יוני יונריב, שהיא חברה טובה שלי, וכבר ייצגה נאשמים בעבירות-סחיטה, וכי קשתי ממנה שתיכנס לתמונה. ביום השישי בבוקר, ערכ יוס'היי פורים, הובא שימעונו לראשונה לפני

עד לאחר באוקטובר, היום שבו נעצר שימעונו בכיכר-דיזונגו. "ערב לפני שנעצר אכלנו יחד ב"מיסעדה, ולמחרת בלילה טילפן אליי יוכי ואמר שהוא במעצר. הוא ביקש שאמצא עבורו עורך-דין. יוכי לא הכיר עורכידין ואילו אני, מכיוון שאני

שיחזור אפשרי: סחטן שם גביע מורעל בסופר-מארקט

ני, הוא יצא איתנו. נפגשנו בחצי השנה האחרונה, כע"ך פעמיים בשבוע. היה לנו תחביב משותף, כישול, ונהנינו לעסוק בו. הרי בינו ללכת לקולנוע ולצפות בטלוויזיה. רק לפני שבועיים היה לנו ויכוח אם דמותו של השוטרים אולאי כפרט היא אמינה או לא.

כל מכריו של "יוכי" - כפי שהוא מכונה - מחבבים אותו מאוד. אחרי שנעצר, התקבלה שיחת-טלפון אנונימית במערכת העיתונים, ואשה אלי-מונית סיפרה כי היא וכל ידידיו הוכו בתדרמה כאשר נעצר. היא סיפרה כי הוא אדם תרבותי ועדיין-נפש.

חברים נוספים מטלפנים לסניגורית של שימעונו, עורכת-הדין יוני וינריב, ומציעים את עזרתם. איש לא יכול להי"אמיץ כי יוכי עשה את המיוחס לו. אני כועסת עליו מאוד. איך יכול היה לעשות מעשים כאלה? אומרת מי

עכבר ערוף-ראש

ב אורנו זמן שהקסים את חברי ה"חוג והמשיך לחיות כאיש-עסקים רגיל, תיכנן שימעונו את פרשת-הס"חיסה משטראוס. הוא התחיל בעניין ביוני, כאשר שלח את מיכתב-האיום הראשון לבעל-המחלבות. להפתעתו נלקח המיכתב כרצינות, ושטראוס ענה לו בדרך שד"רש. מאז הסתבך עניין הסחיטה ונמשך

שיחזור התפיסה: שטראוס המתין לשיחת-טלפון בקיוסק זה, הל